

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3099/2025
31.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници АА из ..., чији је пуномоћник Ана Јакаб, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 401/25 од 02.04.2025. године, у седници одржаној дана 31.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 401/25 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1032/2023 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име материјалне штете у виду разлике између зараде коју би остварио да је радио и инвалидске пензије која му је исплаћена за период од 01.05.2022. године до 30.09.2023. године исплати 220.859,62 динара са законском затезном каматом од 01.10.2024. године до исплате, као и 48.037,05 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног износа до 30.09.2024. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу за исплату преко досуђених 220.859,62 динара до тражених 440.532,04 динара са законском затезном каматом на ту разлику од 01.05.2024. године до исплате, као и захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ главнице (220.859,62 динара) за период од 01.05.2024. године до 30.09.2024. године, као и захтев за исплату преко 48.037,05 динара до тражених 71.747,74 динара на име обрачунате камате. Ставом четвртим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове трошкове парничног поступка од 154.557,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 401/25 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко 102.807,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужене у

преосталом делу и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијајућем делу којим је одлучено о приговору апсолутне ненадлежности.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 22.11.2023. године, а поднеском од 28.05.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 268.896,67 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

У конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић